

О. ХЕНРИ

ПРИЗРАЧНА ВЪЗМОЖНОСТ

Превод от английски: Тодор Вълчев, 1977

chitanka.info

— Да, с носилка, моля ви се! — повтори трагично госпожа Кинсолвинг.

Госпожа Белами Белмор повдигна съчувствено вежди. По този начин тя изрази съболезнование и щедра привидна изненада.

— И представете си — обобща госпожа Кинсолвинг, — наляво и надясно разправя, че била видяла привидение в стаята, в която я бяхме настанили — най-хубавата ни стая за гости, — видяла призрак с носилка за тухли на гръб, призрак на възрастен мъж с работен комбинезон, с лула и носилка! Самата абсурдност на всичко това говори за злобните й подбуди. Никога един Кинсолвинг не е носил носилка за тухли. Всеки знае, че бащата на господин Кинсолвинг е натрупал пари като предприемач на големи строежи, но той не е работил дори един ден на постройка. Тази къща е построена по негов план, но... боже мой, носилка! Защо тя е толкова злобна и коварна?

— Много неприятно, наистина — съгласи се госпожа Белмор и красивите й очи огледаха одобрително просторната стая, боядисана с два цвята: люляково и старо злато. — В тази стая ли го е видяла? О, не, аз не се страхувам от духове, не се безпокойте ни най-малко за мен. Радвам се, че сте ме настанили именно тук. Според мен фамилните привидения са интересно нещо. По тази история наистина звучи малко нелогично. Изненадана съм, че госпожа Фишър-Симпкинс не е измислила нещо по-хитро. Защо носилка за тухли? Отде накъде призракът ще носи тухли във вила, построена от камък и мрамор? Много съжалявам, но това ме кара да мисля, че годините започват да се отразяват на госпожа Фишър-Симпкинс.

— Тази къща — продължи госпожа Кинсолвинг — е построена на мястото на старата, в която семейството е живяло до Войната за независимост. Ме е за учудване, че в нея може да има призраци. Та нали капитан Кинсолвинг се е сражавал в армията на генерал Грийн, макар да не е успял да удостовери това с документи. Ако в рода трябва да има призрак, то защо това да бъде някакъв си зидар, а не капитанът?

— Призрак на прадядото-освободител — това не е лошо — съгласи се госпожа Белмор, — но нали знаете колко своеволни и несъобразителни са призраците. Може би, подобно на любовта, те са „на въображението рожба“. Преимуществото на тези, които виждат духове, е, че е невъзможно да се опровергае разказаното от тях. Злонамерените очи лесно могат да вземат раницата на война за

носилка за тухли. Драга моя, не мислете повече за това. Аз съм убедена, че става дума за раница.

— Но тя го разправя на всеки! — изплака безутешно госпожа Кинсолвинг. — И то с такива подробности! Че и лула! А как да се отърве човек от този работен комбинезон?

— Като изобщо не го облича — каза госпожа Белмор и потули с финес прозявката си. — Много е груб и изпомачкан. Ти ли си, Фелис? Пригответи ми ваната, меля те. В седем ли вечеряте тук в Клифтои, госпожа Кинсолвинг? Колко мило, че влязохте при мен да побъбрим преди вечеря. Така обичам тази малка свобода в държането с гостите. Тя придава топлотата на едно гостуване. Ще ме извините, но трябва да се преоблека. Толкова съм небрежна, че все отлагам това до последния момент.

Госпожа Фишър-Симпкинс беше първият едър плод, който семейство Кинсолвинг бе успяло да откъсне от дървото на висшето общество. Дълго време този плод си оставаше там горе, високо, и не можеше да се достигне. Но парите и постоянството помогнаха най-сетне да бъде откъснат. Госпожа Фишър-Симпкинс беше хелиографът на челния ешелон от висшето общество. С блясъка на своя ум и своите постъпки тя отразяваше всичко най-модно и най-смело, което можеше да се види в този светски стереоскоп. Преди нейната слава и ръководна роля бяха така безспорни, че не ставаше нужда да се укрепват с изкуствени мерки като раздаването на награди от живи жаби по време на котилион. Но сега се налагаше да се прибегва и до такива средства, за да се крепи нейният трон. Освен това неканените години вече слагаха своя отпечатък върху малките ѝ немирства. Сензационните вестници бяха съкратили мястото, което ѝ отделяха, от цяла страница на две колони. Остроумието ѝ ставаше хапливо, държането — рязко — и безцеремонно, сякаш тя чувствуваше необходимост да утвърди абсолютната си власт, като презре условностите, които обвързваха по незначителните монарси.

Пред натиска, упражнен от семейство Кинсолвинг, тя бе отстъпила дотолкова, че да почете с присъствието си техния дом за една вечер и една нощ. Но сега си откъщаваше на домакинята, като разпространяваше с мрачно наслаждение и сарказъм своята измислица за призрака с носилката. А за госпожа Кинсолвинг, луда от радост, че е успяла да проникне толкова навътре в мечтания избран кръг, това бе

жестоко разочарование. Едни и съчувстваха, други ѝ се присмиваха и тя нямаше избор — и едното, и другото беше еднакво неприятно.

Но след известно време надеждите и духът на госпожа Кинсолвинг се съживиха, защото тя успя да спечели друга, по-голяма награда.

Госпожа Белами Белмор прие поканата да посети Клифтоп и да гостува там три дни. Госпожа Белмор беше една от по-младите матрони, чиято красота, произход и богатство ѝ отреждаха в светая светих сигурно място, което не се нуждаеше от особена поддръжка. Затова тя великодушно се съгласи да удостои госпожа Кинсолвинг с така желаната награда. Същевременно си мислеше какво голямо удоволствие ще достави това на Терънс. И може би сега тя щеше да разгадае най-после този мъж.

Терънс беше синът на госпожа Кинсолвинг. Двадесет и девет годишен, доста хубав, той притежаваше някои колкото привлекателни, толкова и загадъчни черти. Преди всичко беше много привързан към майка си и дори само това бе толкова странно, че заслужаваше внимание. От друга страна толкова скъпеше думите си, че човек се дразнеше и се питаше дали е прекалено стеснителен, или прекалено задълбочен. Госпожа Белмор проявяваше интерес, към него, защото не можеше да реши кое от двете е вярно. Тя възнамеряваше да го наблюдава по-продължително, докато това не престане да я занимава. Ако се окажеше само стеснителен, щеше да го остави, защото какво по-сुकно от стеснителен човек? Ако се окажеше задълбочен, пак щеше да го остави, защото дълбочините са опасни.

На третия ден от гостуването на госпожа Белмор Терънс я свари надвечер в едно ъгълче да разглежда някакъв албум.

— Колко мило от ваша страна, че дойдохте у нас да ни поразведрите атмосферата — каза той. — Сигурно сте разбрали, че госпожа Фишър-Симпкинс се опита да потопи кораба, преди да го напусне. С носилка за тухли тя изби цяла дъска от дъното му. Майка ми просто се поболя от това. Госпожо Белмор, защо не се помъчите да видите някой призрак, докато сте тук — някой изискан призрак с графска корона на глава и чекова книжка в ръка?

— Стара злоба е тази Фишър-Симпкинс, Терънс — каза госпожа Белмор. — Да разправя такива работи! Може би сте я накарали да

преяде. Но нима майка ви наистина взима толкова навътре всичко това?

— Според мен, да — отвърна Терънс. — Човек би рекъл, че всички тухли в носилката са се стоварили на главата ѝ. Мама е добър човек и ми е мъчно, като я гледам толкова разстроена. Да се надяваме, че призрактът членува в профсъюза на зидарите и ще обяви стачка. Иначе в семейството ни никога няма да има спокойствие.

— Аз спя в стаята на призраците — каза замислено госпожа Белмор. — Но тя е толкова хубава, че не бих я сменила дори да се страхувах, а аз съвсем не се страхувам. Не мислите ли, че не върви никак да съчиня контраизмислица за по-приемлив, аристократичен призрак? С удоволствие бих го направила, но, струва ми се, това ще бъде толкова явно противодействие, че само ще подсили ефекта на първата версия.

— Права сте каза Терънс и прокара замислено пръсти в кестенявата си коса, — това не върви. А какво ще излезе, ако видите същия призрак, само че без работен комбинезон и със златни тухли в носилката? Това ще го издигне от равнището на унижителния труд във финансовите сфери. Така всичко ще стане достатъчно представително, как мислите?

— Нали един от дедите ви се е сражавал срещу англичаните? Майка ви споменаваше за него.

— Има такова нещо. Той е един от онези чудаци, които са носили сюртуци реглан и голф. Мене дедите никак не ме интересуват, но майка ми душа дава за величие, хералдика и пиротехника и ми се ще тя да бъде щастлива.

— Добро момче сте вие, Терънс, щом така се грижите за майка си — каза госпожа Белмор и прибра със замах копирените си поли. — Седнете до мен и нека разгледаме албума, както са правили преди двадесет години. Разкажете ми сега за всеки поотделно. Кой е този висок, внушителен джентълмен, който се опира на хоризонта, сложил една ръка на коринтската колона?

— Този с големите нозе ли? — попита Терънс, протягайки врат. — Това е вуйчо на баща ми, О'Бранигън. Той е държал пивница на улица Боуъри.

— Помолих ви да седнете, Терънс. Ако не ме занимавате и не ме слушате, още утре ще разнеса, че съм видяла призрак с кръчмарска

престилка, който разнася халби бира. Ето, така е по-добре. Да бъдете стеснителен на вашата възраст е нещо, от което би трябвало да се срамувате, Терънс.

На закуска в последния ден от своето гостуване госпожа Белмор стресна и очарова всички, като заяви недвусмислено, че е видяла призрака.

— А имаше ли и... и...? — От объркване и възбуда госпожа Кинсолвинг не можеше да произнесе думата.

— Не, съвсем не.

Другите на масата я засипаха с въпроси: „Не се ли уплашихте?“, „Какво направи призрактът?“, „Как изглеждаше?“, „Как беше облечен?“, „Каза ли нещо?“, „Вие не изпищяхте ли?“

— Ще се опитам да отговоря едновременно на всички, въпреки че съм ужасно гладна — заяви геройски госпожа Белмор. — Нещо ме събуди — не зная шум ли беше, докосване ли — и видях пред себе си призрака. Аз никога не оставям лампата да свети нощем, тъй че в стаята беше тъмно, но го виждах ясно. Не съм сънувала. Това беше висок мъж, обвит от главата до петите в някаква бяла мъгла. Беше натъкмен точно както в старите колониални времена: напудрени коси, сюртук с възшироки поли, дантелени маншети и сабя. Изглеждаше неосезаем и сякаш излъчваше светлина и се движеше съвсем безшумно. Да, отначало се поуплаших или по-точно се стреснах. За първи път ми се случваше да видя призрак. Не, той нищо не продума. Аз не изпищях, а само се повдигнах на лакът. Тогава той започна да се отдалечава безшумно и когато стигна до вратата, изчезна.

Госпожа Кинсолвинг се чувствуваше на седмото небе.

— Според описанието това е капитан Кинсолвинг, един от нашите деди, служил в армията на генерал Грийн — изрече тя с глас, който трепереше от гордост и облекчение. — Мисля, че трябва да ви се извиня зарад нашия роднина-призрак, госпожо Белмор. Боя се, че той много ви е обезпокоил.

Терънс поздрави майка си с радостна усмивка. Най-после победата беше нейна и той бе доволен, че тя е щастлива.

— Колкото и да ми е неудобно, трябва да ви призная, че не се разтревожих много — каза госпожа Белмор, заела се вече със закуската. — Предполага се, че би трябвало да изпищя, да припадна и да накарам всички ви да тичате из къщата в най-живописно облекло.

Но след като мина първата тревога, вече не бях в състояние да предизвикам паника. Призракът изигра своята роличка и се оттегли мирно и тихо от сцената, а аз заспах отново.

Почти всички, които я слушаха, приеха казаното от госпожа Белмор като благородна лъжа, измислена, за да парира неприятното видение на госпожа Фишър-Симпкинс. Но на един-двама им се стори, че тя искрено вярва в това, което разказа. Сякаш от всяка нейна дума лъхаше истина и откровеност. Дори човек, който не вярва в духове, би трябвало да приеме, ако е по-наблюдателен, че тя наистина е видяла странния посетител, та макар и насън.

След малко камериерката на госпожа Белмор започна да стяга багажа. Подир два часа щеше да дойде автомобилът, за да я закара до гарата. Докато Терънс се разхождаше на източната веранда, госпожа Белмор се приближи до него с лукаво пламъче в очите.

— Не исках да разкажа на другите всичко докрай — рече тя, — но на вас ще го кажа. Мисля, че в известен смисъл вие носите вина за това. Познайте по какъв начин ме събуди призракът.

— Раздрънкар е вериги — предположи Терънс, след като помисли — или е изпъшкал. Духовете правят обикновено или едното, или другото.

— Можете ли да ми кажете — продължи госпожа Белмор ни в клин, ни в ръкав — дали аз не приличам на някоя от роднините на вашия неспокоен праядо, капитан Кинсолвинг?

— Не мисля — отвърна Терънс с крайно озадачен вид. — Не зная нито една от тях да е била такава забележителна красавица.

— Тогава защо — каза госпожа Белмор, гледайки право в очите младия мъж, — защо, привидението реши, че трябва да ме целуне?

— Боже мой! — възкликна Терънс и ококори очи от изумление. — Какво говорите, госпожо Белмор! Наистина ли той ви целуна?

— То — поправи го госпожа Белмор. — Мисля, че средният род е по-подходящ в случая.

— Но защо казахте, че аз нося известна вина за това?

— Защото освен вас привидението няма други живи роднини от мъжки пол.

— Разбирам. „До трето и четвърто коляно“. Но сериозно, той... то наистина ли... Откъде...

— Откъде зная ли? Как мога да зная? Аз спях и именно от това се събудих, почти съм сигурна.

— Почти?

— Нали се събудих, когато... о, нима не разбирате какво искам да кажа? Когато ви събудят внезапно, не сте сигурен дали сте сънували, или... и все пак знаете, че... Боже мой, Терънс, нима е нужно да анализирам най-елементарните усещания, за да задоволя изключително практичната ви любознателност.

— Но що се отнася до целувките на духове — каза смирено Терънс, — на мен ми липсват най-елементарни познания. Аз никога не съм се целувал с духове. Как... как...

— Щом се нуждаете от такива познания — каза госпожа Белмор, като подчертаваше твърдо, но с лека усмивка всяка дума, — ще ви кажа, че усещането от такава целувка е нещо средно между физическото и духовното.

— Разбира се — каза Терънс, станал изведнъж сериозен, — това е било сън или пък някаква халюцинация. В наше време никой не вярва в духове. Ако сте разказали тази история от добро сърце, нямам думи да ви изразя благодарността си, госпожо Белмор. Вие ощастливихте безкрайно майка ми. Гениално го измислихте този прадядо-освободител!

Госпожа Белмор въздъхна.

— Постигна ме обичайната съдба на хората, които виждат духове — смирено каза тя. — Способността ми да се срещам с духове се обяснява с преяждане или се окачествява като измислица. Но нищо, остава ми поне спомен от това крушение — целувка от онзи свят. Терънс, знаете ли дали капитан Киксолвинг е бил храбрец.

— Мисля, че са го сразили при Йорктаун — каза Терънс. — Говори се, че още след първото сражение е ударил на бяг с цялата рота.

— И аз така си мислех — че е бил плашлив — каза разсеяно госпожа Белмор. — Но можеше поне още един път.

— Да участвува в сражение ли? — попита глупаво Терънс.

— Че какво друго мога да имам пред вид? Време е да се стягам, автомобилът ще бъде тук само след час. Безкрайно съм доволна от прекарването в Клифтоп. Каква великолепна утрин, нали, Терънс?

По пътя към гарата госпожа Белмор извади от чантата си копринена носна кърпа и я погледна със загадъчна усмивка. После я

върза на няколко здрави възела и в удобен момент я хвърли в урвата край пътя. В стаята си Терънс даваше нареждания на своя лакей Брукс.

— Увий всичко това в един пакет — каза той и го изпрати на адреса, посочен в тази картичка.

Картичката беше на някакъв човек от Ню Йорк, който даваше под наем дрехи за костюмирани балове. А „всичко това“ представляваше мъжки костюм от далечните дни на 1776 година, целият от бял атлаз, със сребърни токи, с бели копринени чорапи и обувки от бяло шевро. Костюмът се допълваше от напудрена перука и сабя.

— А после потърси копринената ми кърпа с инициала в ъгъла — добави Терънс с известно безпокойство. — Сигурно съм я изпуснал някъде.

След месец един ден госпожа Белмор и още две-три дами от висшето общество изготвиха списък на хората, които да бъдат поканени на излет в Катскилските планини. Госпожа Белмор прегледа за последен път списъка. В него фигурираше и името Терънс Кинсолвинг. Тя взе цензорския си молив и леко зачеркна това име.

— Много е стеснителен — сладко обясни тя на другите.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.